

ashley schumacher

přeložila anežka dudková

The book cover features a romantic illustration of a man and a woman in profile, facing each other. The man has dark, curly hair and is wearing a dark suit with a white shirt. The woman has long, light brown hair styled in a bun and is wearing a dark top. They are set against a dark blue background with white stars and a faint circular line. Scattered around them are several autumn leaves in shades of orange, yellow, and pink, and two snails, one orange and one pink. The title 'naše oběžné dráhy' is written in a large, white, serif font across the middle of the cover.

naše
oběžné
dráhy

COO
BOO

Naše oběžné dráhy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Ashley Schumacher

Naše oběžné dráhy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Naše oběžné dráhy

ashley schumacher

naše
oběžné
dráhy

COO
BOO

Přeložila Anežka Dudková

IN THE ORBIT OF YOU

Copyright © 2024 by Ashley Schumacher.

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

All rights reserved.

Cover © Tereza Eager, 2025

Translation copyright © Anežka Dudková, 2025 by Albatros Media a. s.

ISBN tištěné verze 978-80-7498-877-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-879-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-885-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-886-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Mým spolutexaským redaktorským vilám kmotřičkám,
Vicki Lame a Vanesse Aguirre, patří veškeré díky
za to, že moje příběhy proměňují z dýní
na ty nejúchvatnější kočáry.*

*A všem z nakladatelství Wednesday Books – i těm,
kteří už tam nepracují –, že se postarali o to, abych
si nepřišlápla šaty a zvládla se dostat na ples včas.*

*Díky vám jsem si prožila pět zatím
nejkouzelnějších let.*

Děkuji.

Začátek

Všechny příběhy si s sebou nesou nějaký folklór, dokonce i ty nudné, obyčejné. To je totiž součást vzorce. Žádné příběhy – pohádky, eposy, historky vyprávěné u večere ani esemesky – neexistují ve vzduchoprázdnu. Všechno má nějaký původ.

A tohle, náš příběh, má svůj původ pod obrovským dubem. Místo není důležité. (Snad to bylo na Floridě nebo v Kentucky nebo v Coloradu.) Na počasí nezáleží. (Klidně mohlo sněžit, svítit sluníčko nebo se třeba nepohnul ani lísteček.)

Podstatné byly – a stále jsou – ty dvě hlavičky, které se k sobě pod dubem skláněly, její trčící culičky se zamotávaly do jeho klučíkovských kudrnatých vlásků, a společně si prohlíželi, co se děje v městečku, jež příhodně pojmenovali Šnekopolis.

„Fredrick se ztratil,“ prohlásila holčička posmutněle.

„Neztratil,“ opáčil chlapec a uchopil do špinavých prstíků bílou ulitu. „Tady je.“

„Tohle není Fredrick. Fredrick má nahoře prasklinu.“

„To teda nemá,“ namítl chlapec.

„Ale má,“ trvala si na svém holčička.

Chlapec se předklonil, položil jí šneka do dlaně a při tom mu zpod rukávu vykoul zubatý rudý šlic. Holčička se v tu ránu přestala strachovat o šneka Fredricka. Šrámy a modřiny, které se chlapec tolik snažil skrýt, pokaždé bez výjimky způsobily, že se jí z hlavy vykourilo všechno ostatní. Neměla pomyslení na nic kromě něj.

Holčička se jako pokaždé, když si nějakého zranění všimla, předklonila a dala mu pusku do dlaně – tak blizoučko rány, jak jen to šlo, aniž se jí dotkla – a zašeptala: „Vydá se tam, kam potřebuje.“

Chlapec přikývl a jako vždycky odpověděl: „Hned je to lepší.“

Jako většina mýtů a legend je i tento příběh po okrajích trochu rozmlžený. Mezi zmizením šneka Fredricka a přesunem chlapce, jenž ho pojmenoval, se možná odehrála spousta věcí. Možná si chlapcových bolístek všiml nějaký učitel a upozornil úřady. Možná to byl chlapcův strýc. Možná se na tom podílelo víc věcí.

Podstatné je to, že jeden den byli chlapec a dívka králem a královnou Šnekopolisu a nazítří stál chlapec pod dubem se založenýma rukama, dírou v plotě na dívku upíral oko s čerstvým monoklem a prohlásil: „Musím jít.“

Vyškrábala se na nohy a na šneky dočista zapomněla. „Ale proč?“

Chlapec to nechtěl vyslovit, ale nakonec to udělal. „Stěhuju se pryč,“ vysvětlil. „Budu bydlet se strejdou.“

Dívka tomu nerozuměla – ne doopravdy –, takže udělala to jediné, co ji napadlo: rozbřečela se. A pak se mu stále plačící vrhla kolem krku a nepřestávala natahovat.

Protože byli vládci Šnekopolisu. Protože byli nejlepší kamarádi. Protože kdo mu bude dávat pusinky do dlaně, aby

mu bylo líp, když ne ona? Kdo najde šneky, které ona poztrácí?

„Ale proč musíš odjíždět?“ vzlykala.

Chlapce dívčiny slzy trápily, a tak udělal to jediné, co napadlo jeho: oplatil jí objetí a slíbil jí nemožné.

„Nevím,“ řekl. „Prostě to tak je. Ale kamarádit se budeme vždycky. Slibuju. Až budeme velký, zase si tě najdu.“

„Jak moc velký?“ fňukala mu dívka do krku.

„Vlastně asi dost,“ opáčil chlapec. „Třeba v osmnácti.“

Osmnáct znělo jako velké, příliš vzdálené, nesplnitelné číslo, přesto přikývla.

„Slibuješ?“ zeptala se.

„Jo,“ chlapec na to. „Na mou duši, na psí uši.“

A tak vyrostli, fyzicky od sebe, ale – a to častěji, než by byli uhodli – v duchu společně.

Sice totiž stárli a měnili se a stali se z nich docela jiní lidé než ti dva, kteří vládli Šnekopolisu, ale přestože se jejich planety neochvějně pohybovaly po vlastních samostatných oběžných dráhách, holčička na chlapce nikdy nezapomněla a on nikdy nezapomněl na ni.

Kapitola první

Nova

Jsem zvyklá, že na mě zírají, zvlášť na menších školách, jako je tahle. A nejsem hloupá: vím, že na mě nikdo neciví, protože jsem úchvatně krásná ani protože se do mě chystá zabouchnout místní upír – prostě jenom představuji uvolněný článek řetězu, něco na pohled odlišného.

Lidé jsou nastavení tak, aby vnímali vzorce. Právě díky tomu jsme nejspíš přežili takhle dlouho: přišli jsme na to, že zrovna *tenhle konkrétní* zabitý mamut srstnatý nějak divně nebo špatně smrdí. Možná jsme nedokázali rozklíčovat *důvod*, ale na to, abychom ho nejedli, to stačilo.

Jsem dočasné narušení vzorce, nic víc. A všichni se snaží rozklíčovat, jestli mě stojí za to sežrat, nebo by mě měli nechat na pokoji.

Já ovšem znám zase jejich vzorce. Jasně, jsem tady všehovšudy deset minut, ale škola je škola je škola je škola. Od školky jsem jich navštěvovala nepočitatelně, díky mámině práci jako „napravovací“ účetní se totiž neustále stěhujeme z místa na místo, z jednoho podniku do druhého. Máma vždycky nastoupí, pomocí tabulek a předpovědí si problém vezme na paškál, všechno dá zase do pořádku

a pak se pokaždé přesuneme o dům dál. Vůbec nejdéle jsme se na jednom místě zdržely dva roky – pro nějaké velké aerolinky – a to jsem byla tak malá, že si na to skoro nepamatuju.

Skoro.

Chodím teprve do třetího, přesto už je to moje *šestá* střední škola. Je s tím příšerného papírování, ale podle všeho stačí mít celkem slušné známky a mámu, která mistrovsky vládne červenou stěhovací lepicí páskou, a klidně se z vás může stát kočovná pubertáčka, která za život ochutnala na dva tucty různých čtverečků školní pizzy. (Bacha, spoiler: všechny chutnají *naprosto* stejně.)

I tohle je součást vzorce: když moji spolužáci zjistí, kdo jsem a jak dlouho tu budu, ze všeho nejdřív většinou začnou vyzvídat: *A to ti nevadí, že se furt takhle stěhujete?*

Pokaždé můžu upřímně odpovědět: *Ani v nejmenším.*

Vlastně je to sen. Můžu být úplně kýmkoli s nulovými následky, protože v sázce je *tak málo*. Jestli se seknu a udělám ze sebe na ten půlrok, kdy se přidám ke spolku amatérských komiků, pitomce? No a co. Do letních prázdnin na mě zapomenou. Celé pololetí se budu oblíkat ve stylu cottagecore, jen abych nakonec zjistila, že mi volánky příšerně nesluší? Doslova je to fuk. Na focení tu stejně nebudu. (A cottagecore byla mimochodem fakt trága. Zimní Cincinnati nebylo pro styl, který převážně sestává z krajkovaných halenek a nabíraných sukní, úplně ideální.)

Jasně, líbilo by se mi zůstat někde dost dlouho na to, abych si našla kamarády, kteří nezmizí do jednoho dvou měsíců po tom, co se přesunu jinam, do další školy, k další skupince, do níž se zakuklíte, jen abyste se mohli vyklubat jako chaoticky společenský motýl, kterému je souzeno věčně poletovat a nikdy nepřistát. Ale zvykla jsem si na to.

Občas se mi dokonce líbí, že si nemusím dělat hlavu s tím, jak se hodím k lidem kolem sebe, protože se stejně za minutku promění. Míň kamarádů znamená míň loučení. Je to fajn. Vážně.

Ale zpátky ke vzorcům.

Vím, že všichni, co na mě civí, když vcházím do jídelny – pro nováčky je to nejzásadnější ze všech příchodů –, si mě poměřují, ale pro jednu nepřemýšlím o tom, koho jim chci ukázat, jakou reakci bych od nich chtěla.

O žádnou reakci nestojím. Vlastně bych chtěla, aby si mě vůbec nevšíмали.

Tohle totiž bude můj vůbec nejkratší pobyt, ani ne dva měsíce, a žádnou novou image si tu zkoušet nehodlám. Částečně protože na bývalou školu se mnou chodil ten, na koho nechci ani pomyslet – tehdy jsme bydlely poblíž Seattlu. Protože jsem byla tak zaneprázdněná přerovnáváním kousků svého zlomeného srdce v hrudi, že jsem si ani nestihla rozmyslet, jakou Novu Evansovou si chci zkusit přístě.

A taky – a to je hlavní – protože jsem *unavená*. Nikdy jsem na žádné škole nezkoušela jen tak proplouvat, prostě jít s davem a nedělat vlny, zkrátka... být sama sebou, ať je to kdokoli.

Šmarjá, to zní lacině.

Ale vysoká už ťuká na dveře, a jestli nezjistím, kým chci být a kam chci jít, nezbyde mi nic jiného než pokračovat v dráze narušitelky vzorců, a teď to nemyslím v dobrém.

Máma byla první z rodiny, kdo šel na vysokou. Prarodiče ani neodmaturovali, v posledním ročníku to vzdali. Pro mámu bylo vzdělání *vždycky* děsně důležité.

„Je mi jedno, kam půjdeš,“ říká mi pokaždé. „Hlavně se tam musíš dostat, nastoupit a vystudovat něco smyslného, něco, co ti zajistí stabilní příjem.“

Kámen úrazu je tady právě ten stabilní příjem. Protože zatím, pokud můžu soudit, patří k mým jediným přednostem to, že dokážu zapadnout v každé škole a krabice si umím sbalit pokaždé stejně (pokud se vůbec obtěžuju vybalit).

Jak mám vědět, co mi za (a) bude dělat radost a za (b) vydělá dost peněz, když si vlastně ani nejsem jistá, jak poznat rozdíl mezi tím, co mě opravdu baví, a tím, co jsem si jenom „vyzkoušela“ nebo jsem to dělala jen proto, abych na některé z předešlých škol zapadla?

Loni jsem zažila kariérní den a ředitelka tam do laciného mikrofonu, který vazbil, pronášela řeč. Přes šum hovoru a vzpurný mikrofón ji skoro nebylo slyšet, ale poslední věta ke mně dolehla jasně a zřetelně: „Možná se vám nepodaří proměnit svůj koníček v kariéru, ale pokud přijdete na to, co vás na něm nejvíc oslovuje, co vás nejvíc pohání, vyjasní se vám cesta k tomu, co budete chtít dělat se zbytkem svého života.“

Z chaotické změti myšlenek mě vytrhne nespočet očí, které se mi propalují do zad outfitu vybraného na první den v nové škole: džíny, tričko pořízené při návštěvě jednoho michiganského knihkupectví a megapohodlné sportovní tenisky, které se vlastně na sport moc nehodí, pozůstatek sportovního stylu z předpředminulé školy.

Sice jsem se rozhodla, že následujícími dvěma měsíci budu prostě proplouvat, ale stejně si musím najít místo k sezení. Úplně nejvíc by mi bodlo liduprázdné místočko někde v koutě, ale na to je tahle jídelna příliš malá. K podlouhlým, úzkým stolům jsou kromě plastových židlí, které jsou k nim připevněné, přisunuté i další nesoudržné židle. Tahle škola patří k těm, kde je infrastruktura napřísťovaná na maximum, aby se vešli úplně všichni, takže

se nemám kde schovat a nemůžu se posadit, aniž bych tím o sobě něco říkala.

Skončím na druhém konci stolu, u kterého sedí fotbalisti – a doufám, že tím o sobě říkám jen to, že se *snažím nevtírat*. Jejich sportovní bundy ve školních barvách a chování svědčící o tom, že jsou na zdejší škole za bohy, odpovídají dalšímu předvídatelnému vzorci, tihle kluci rozhodně nenarušují stereotypy. Dělalí hrozný hluk, dokonce i jejich tácy dopadají na stůl s hlasitějším žuchnutím. Hluku si zřejmě nikdo nevšímá, ale hrstku lidí přistihnu, jak se po nich ohlížejí, jako by si chtě nechtě nedokázali nechat ujít ani ty nejmenší podrobnosti ze života školních celebrit. Přisahal bych, že jsem viděla, jak k nim jedna holka o kus popošla, ale pak si uvědomila, kam jde, a změnila směr.

Vlastně je milé, že ať jdu kamkoli, vládnou tam sportovci: hokejisti, basketbalisti, fotbalisti – na tom nesejde. Když se sesednou v jídelně, v jednom kuse obklopení skupinkou oddaných, všichni jsou stejní.

Ale aspoň se můžu spolehnout, že na mě nebudou mluvit, díky bohu.

Možná kdybych na sobě měla svůj sexy vyletněný outfit z předminulé školy, to by si mě třeba všimli, ale takhle mi vůbec nevěnují pozornost, klidně bych mohla být neviditelná.

Před očima mi prolétne, jak budou vypadat následující dva měsíce: při obědě budu sedět a číst si knížku nebo scrollovat na mobilu. O přestávkách se budu zdravít s tím jedním dvěma lidmi, které zaujmu natolik, aby se mnou sem tam něco prohodili, ale jinak budu všemi dny prostě jen proplouvat, udělám si úkoly a vrátím se domů k... tuhle část ještě nemám rozmyšlenou, ale ať už to bude

cokoli, budu to dělat sama, zatímco máma pojede svoje dvánáctky v práci. V živých barvách si představuju, jak pojedu na volnoběh a budu objevovat koníčky a životní dráhu – takže si skoro nevšimnu, že se vedle mě posadil.

Nejdřív ho vůbec *nevidím*. Je to hezoun, to jo, ale taková je spousta kluků. Vzorce nijak nenarušuje. Je stereotypně pohledný: tmavší kudrnaté vlasy, hnědé oči, vysoký a ramenatý takovým tím způsobem, který má nejspíš částečně v genech a částečně z posilování.

Zrovna se chystám odvrátit pohled, když se náhle usměje nějaké poznámce jednoho z ostatních kluků a já se zarazím. V jeho úsměvu, v tom povytaženém koutku úst je něco, co způsobí, že si připadám, jako by mi někdo pustil elektrický proud do všech buněk v těle najednou.

Tenhle pocit skoro neznám. Ve svém vykořeněném životě, při své existenci poslepované z míst a lidí, které už nikdy neuvidím, ho téměř nezažívám.

Poznávám ho.

A rázem všechny plány, všechny osobnosti, všechna moje já vyletí z okna a mě to odtáhne – za nehty rukou, kterými se ze všech sil snažím udržet, mi zůstává hlína a hodiny a zrnka písku z přesýpacích hodin – časem a prostorem ke starému dubu, rozbitému dřevěnému plotu mezi jeho a mým domem a k dolíku plnému šneků, který jsme pojmenovali Šnekopolis.

Sam Jordan.

Když jsem předtím říkala, že si na dětství skoro nepamatuju, to on je to skoro, to jediné důležité, co mi v hlavě utkvělo z dob předtím, než jsme s mámou začaly cestovat z místa na místo, z jedné školy na druhou.

Sam. Sammy. Abych ho poškádlila, říkala jsem mu Samuel. Celé ty roky jsem na něj myslela. Dokonce jsem

se na něj zeptala mámy, před pár měsíci, když mi Seattlák zlomil srdce.

Bylo to jedno z těch vzácných rán, kdy jsme snídaly společně, a já se jí zeptala, jestli si pamatuje na toho kluka pod dubem z druhé strany plotu. Normálně máma snídá při práci v té které kanceláři, kterou si pro sebe zrovna urvala, ale toho rána jsme stály každá z jedné strany barového pultu v našem bytě a plastovými lžičkami jsme si z kelímků nabíraly jogurt.

„Na koho?“ nechápala máma. Hlas měla takový divný, trochu moc vysoký, ale to se jí občas stávalo.

„Na Sama,“ zopakovala jsem. „Byl to můj kamarád, odstěhoval se, když jsem byla malá. Bydlel tenkrát vedle nás. Jezdili jsme spolu na kole a hráli jsme si na tom hliněném plácku mezi našima domama a tak, vzpomínáš?“

„No jo,“ kývla máma. Vlastně mě moc nevnímala, měla plné ruce práce s vyškrabováním zbytečků jogurtu z kelímku. „Odstěhoval se dřív než my, vid?“

„Jo,“ přitakala jsem a vzpomněla jsem si na náš slib na mou duši, na psí uši. „Odstěhoval.“

Pokud si ale máma vzpomínala na jeho šrámy a modřiny, nezmínila je. Poznala jsem, že je to pro ni nicotný rozhovor.

Nemohla tušit, že na Sama myslím pokaždé, když vidím nějaký strom s působivou korunou nebo šneka nebo někoho s monoklem. Jak by taky mohla? Sama jsem toho tolik zapomněla.

Ale když ho tady teď vidím, jak sedí ani ne půl metru ode mě, vzpomínám si. Pohled na něj je zosobněná vzpomínka, jako bych se vrátila zpátky v čase.

Dokonce i teď, s odstupem kilometrů a roků, přímo cítím, jaké to bylo. Jak jsem si v okamžiku, kdy mě náhodou

přistihl, jak klackem šťouchám do ztrouchnivělého plotu, pomyslela: *Vida, tak tady jsi.*

Neumím to vyjádřit slovy, ale připadala jsem si chráněná. Bylo to něco... velkolepého. Důležitého.

A teď se mi to všechno vrací, emoce mého pětiletého já, a v sedmnáctiletém těle mi připadají nepatřičné.

Nakonec, jako by ho můj pohled přitahoval, Sam zvedne hlavu. Pohlédneme si do očí.

Dělí nás jen několik centimetrů, máme k sobě tak blízoučko, že se mu můžu dívat přímo do obličeje a překrýt toho Sama, který je přede mnou, tím Samem, jež si pamatuju. Už není malý kluk, ale něco málo z toho chlapce z mých vzpomínek mu pořád vidím na nose, trošku v lících kostech a *rozhodně* na očích.

Na zlomek vteřiny mu něco probleskne ve tváři, až mě napadne, jestli mě nepoznal. Jestlipak se v něm taky nerozhořely vzpomínky.

Oba koutky úst se mu pomalu roztáhnou v úsměvu. Zadržím dech a čekám, na co si vzpomene. Čekám na to, co mi slíbil.

A pak Sam Jordan, král Šnekopolisu a člověk, kterého ještě pořád, i teď, považuju za nejlepšího kamaráda z dětství, otevře pusku, na ústech širokánský úsměv fotbalového boha, a zeptá se: „Nevadilo by ti pošoupnout se o jedno místo, aby si moje holka mohla sednout vedle mě?“

Kapitola druhá

Sam

Ta nová holka se tváří divně, ale odstrčí svůj tác na druhou stranu stolu a zamumlá: „Klidně.“

Nemám čas o tom přemýšlet. Abigail ladně vpluje vedle mě a kecne si na uvolněné místo.

„Sammy.“ Abigail se usměje.

„Abby.“ Oplatím jí úsměv.

Pořád jsem nepřišel na to, jak jí říct, že nesnáším, když mi někdo říká Sammy. Vyvolává to ve mně vzpomínky na dětství, na *dřívějšek*. Upřímně na to nerad myslím. Teď už je pozdě na to, abych se o tom oslovení zmínil. Kdybych na to zavedl řeč teď, potom, co ho celé měsíce psala do popisků na sociálních sítích a vzkazů, které mi posílá při hodinách, byl bych za exota.

Bože. Už jsou to *měsíce*.

Jsme spolu od konce třetího ročníku, kdy jí dal bývalý kluk kopačky dva dny před plesem. Bylo mi jí líto, tak jsem se jí na poslední chvíli zeptal, jestli nechce jít se mnou, protože jsem stejně neměl doprovod a přišlo mi to správné, když ji ten její tupohlavec, co chodil na jinou školu, podváděl.

Takže ji nechci rozhodit tím, že si budu stěžovat na takovou prkotinu, jako je oslovení. Abigail je taková stálice, že se na ni skoro na každé hodině, na každém zápase můžu podívat s jistotou, že se prostě bude usmívat mým směrem. Chodit s Abigail je snadné. A nesnesu pomyslení, že bych byl jako ten tupohlavec, co ji nechal. Co se ubližování ostatním týče, mám jasno: tohle já prostě nedělám. Ať se děje cokoli.

Sedí vedle mě a omotává si prameny culíku kolem ruky. Má tak dlouhé vlasy. V pátek je nosívá vysoko vyčesané v roztleskávačkovském culíku a před poločasem se jí skoro vždycky rozváže stužka. Na hřišti jsem si toho všiml při posledních třech zápasech.

„Takže, podzimák,“ nadhodí Abigail a otevře si krabičku s obědem. Vypadá jako kabelka. Proč by měly krabičky na oběd vypadat jako kabelky? Vždyť to je nesmysl. „V jaký barvě se ti líbím nejvíc?“

Zamrkám. „Copak si nemusíš vzít uniformu?“

Abigail se zasměje, jako by nikdy neslyšela nic srandovnějšího.

„Same. Mluvím tady o *podzimním plese*. Vím, že jsme v Texasu, ale vážně můžeme nosit i něco jinýho než jen uniformy a džíny, aspoň občas. Po jak barevných šatech se mám mrknout? Po škole jdeme s mámou nakupovat.“

Stačí jediná zmínka o paní Shepherdové a zmocní se mě pocit, že mám v žaludku cosi černého a lepkavého, něco jako rozpálený asfalt. Takhle si připadám pokaždé, když se řeč stočí k něčemu normálnímu, třeba k nakupování nebo svátkům. Což je ode mě dost hnusný, protože když nic jiného, paní Shepherdová je na mě vždycky jenom milá. Kdykoli u nich zůstanu na večeři, dává mi ode všeho extra porci a pořád opakuje, že jsem „poklad“.

A zadruhé se cítím provinile, protože strejda Keith a teta Dawn jsou to nejlepší, co mě kdy potkalo. Už roky jim říkám mami a tati. Chvilí potom, co jsem se k nim nastěhoval, jsem tetu do telefonu omylem oslovil „mami“, když jsem potřeboval, aby mě vyzvedla z nové školy. Poznám jsem, jakou jí to udělalo radost, tak jsem v tom pokračoval. Připadalo mi, že je to to nejmenší.

Navíc je snazší říkat jim mami a tati než teto a strejdo. Nemusím nikomu vysvětlovat, že to nejsou moji opravdoví rodiče, pokud zrovna nechci. Nemusím vysvětlovat vůbec nic.

Nikdo tady neví o mém dřívějšku. Znají jen tuhle moji verzi, současnou.

Abigail mi stiskne paži a vytrhne mě ze zamyšlení.

„Limuzína,“ vydechne. „Pojedeme s nima, víš že jo?“

Neslyšel jsem z toho rozhovoru vůbec nic, ale rozhlédnu se kolem a všimnu si toho výmluvného pohledu, který na mě upírá Fox – můj nejlepší kámoš, co má buď tu nejlepší, nebo nejhorší fotbalovou přezdívkou. Všichni jsou tady celí natěšení na zápas a ples, který po něm bude následovat, jenom já... já ne.

Což je ode mě, budu se opakovat, hnusný. Abigail by se měla těšit na to, že se vyfikne a půjde na ples s přítelem. Pošahanej jsem tady já, ne ona.

Fox na mě vrhne další významný pohled a já se otočím na Abigail a usměju se. Přesně vím, jak vypadám, když se usmívám. Dřív jsem si to nacvičoval v zrcadle.

„Limuzína je super nápad,“ souhlasím.

Opět vypískne. Je tak *veselá*, tak rozhodná a přesvědčená o tom, co chce, vůbec jí nedělá problém si o to říct. Dřív mi to pištění přišlo roztomilé, ale v poslední době mě akorát rozesmutňuje, protože jsem si to taky nacvičoval –

tohle rozjařené veselí – a bez ohledu na to, jak moc se snažím, působí falešně.

Abigail si zaslouží něco lepšího.

Chtěl bych přijít na způsob, jak jí to říct, aby mě nezačala nenávidět, abych nebyl úplně stejně špatný jako její ex. A sobecky bych si to zároveň přál udělat tak, abych nezačal nenávidět sám sebe.

Začíná to být docela ohraná písnička, tohle moje zamlčování. Pro začátek vlastně tak trochu nesnáším fotbal. Ne že by mi nešel – jde mi, a jak –, ale hraju ho jen ze zvyku, nebo možná protože mě neustále všichni vychvalují, a tak hraju dál. Dál přikyvuju a usmívám se, když táta a trenéři mluví o vysokoškolských lovcích talentů a stipendiích a o tom, že mám „opravdovou šanci hrát profesionálně“. Nasadím svůj milý, naučený úsměv, když si náborář na ledniče všimne fotky mě a Abigail, na které mám na sobě fotbalový dres a ona uniformu roztleskávačky, a řekne něco jako: „Nic nemají vysoké školy radši než milý americký kluky, zvlášť když hrajou fotbal a chodí s roztleskávačkou.“

Vryl jsem si tu informaci hluboko do srdce a oni si *udělali poznámku*, o mém středoškolském vztahu, do toho svého předůležitého formuláře, s jehož pomocí si mě srovnají s dalšími kandidáty, s ostatními hráči, kteří by klidně mohli dostat sportovní stýpko místo mě.

Teď už z toho nevycouvám. Od Abigail ani od fotbalu. Nebylo by to fér vůči Abigail – i kdyby mi nakrásně nezněly v hlavě věty o milých amerických klucích, nemůžu se s ní rozejít před podzimním plesem, když se na něj tolik těší. *Zvlášť* když jí ten druhý budižkničemu zlomil srdce taky před plesem. Po podzimním plese se začneme chystat na předvánoční a pak bude Valentýn a pak a pak a pak...

Občas mluví o tom, že příští rok půjdeme buď na stejnou vysokou, nebo to zvládneme na dálku, a když už jsem se rozhodl, že se životem jen tak povezu, proč k tomu nepřidat i Abigail, zvlášť když je vlastně fakt skvělá.

A přestat hrát fotbal je *doslova* k smíchu. Trochu se pro sebe uchechtnu, když si představím, jak bych to oznamoval mámě, tátovi a trenérům: *Jé, víte vy co, díkec, že jste za ty roky utratili asi tak tisíce dolarů, abyste mi zaplatili nejlepší kopačky a chrániče a soukromý tréninky a tak. A fakt moc dík, že jste mi domluvili ty schůzky s vysokoškolskejma náborářiema, ale já do toho asi prostě nejdu, neva?*

Už jen na to myslet je ode mě zhovadilost.

Vždyť tady sedím vedle objektivně krásné holky, která mi píše zamilované vzkazy, a kolem sebe mám samé dobré lidi, kteří mě považují za kamaráda... tak co si mám co stěžovat?

Přesně.

Takže se vzpomatuju. Přestanu myslet na ten lepkavý pocit v žaludku a připomenu si, že mám dobrý život. Vlastně dokonce skvělý.

Když Fox ze srandy přirovná salám na pizze k jednomu našemu trenérovi, zasměju se skoro upřímně.

Nova

Mám mít španělštinu. Vzadu ve třídě sedí holka a teď zvedne oči od knížky a usměje se na mě.

„Sedí tady někdo?“ zeptám se a ukážu na místo vedle ní.

„Teď už jo.“ Usměje se. „Ty jsi nová?“

„Jo,“ kývnu a připravím se. Vypadá přátelsky, takže se nejspíš bude do úmoru vyptávat a já jí budu muset odpovídat.

Jenže ona mě překvapí. „Cool. A promiň, je to ode mě dost nezdvořilý, ale zbývají mi už jen tak tři stránky a chtěla bych to před hodinou dočíst. Nevadí?“

„Vůbec ne,“ odpovím. „Jen si čti.“

„Díky.“ Nešikovně na mě mávne malíčkem té ruky, kterou si nehlídá místo, kde skončila, a vrátí se ke čtení. Rozhodnu se, že se mi zamlouvá. Víím, že tohle má být jen krátká zastávka na cestě, kde si nemám hledat žádné vazby ani zapouštět kořeny nebo tak něco, ale ze všech těch mělkých kořínků vypadá ona nejmileji, jako někdo, s kým můžu spokojeně sedět a předstírat, že se družím, i když si ve skutečnosti budeme dělat každá svoje.

Jenom teda nejdřív musím zjistit, co budu dělat já.

A to se mi nepovede, když mi mozek bude pořád opakovat to, co teď: zas a znova mi nedobrovolně přehrává polední setkání se Samem, jako by to bylo zaseklé video.

Fakt bych přísahala, že jsem viděla záblesk poznání, na zlomek vteřiny jsme se oba octli někde v meziprostoru mezi školní jídelnou a naším starým dubem. Jenže pak se na mě podíval, jako bych byla... někdo cizí. Nikdo. A asi to tak bude nejlepší. Protože vážně, *vážně* potřebuju přijít na to, kým chci být, abych mohla jít na správnou vysokou a vystudovat správný obor a neplýtvat časem a máminými penězi na to, že budu potmě tápat a snažit se přijít na něco tak základního, jako *kdo vlastně jsem*.

Bez ohledu na to, co se mi honí hlavou, probíhá hodina víceméně běžně – naštěstí se tentokrát nekoná nucené „představ se a řekni o sobě něco zajímavého“. V podstatě

si mě nikdo nevšímá, což je ideální, jen sem tam se ke mně moje sousedka – dozvím se, že se jmenuje Holly – nakloní a pošeptá mi správné slovíčko nebo mi opraví slovosled. Knížku před začátkem hodiny dočetla a hned si pod lavicí rozečetla další. Pan učitel Mesa se ji pořád snaží nachytat, ale kdykoli jí položí otázku, dostane na ni bezchybnou odpověď.

Dívám se, jak neslyšně otáčí stránku, zatímco do nás učitel hustí něco o časování sloves, když někdo zaklepe na dveře.

Jsou to tři spolužáci. Holka nese psací podložku, jeden kluk před sebou tlačí přenosnou nabíjecí stanici na tablety a druhý drží propisku – zoufalý pokus ospravedlnit, že tu je, přestože se chce akorát tak ulít z výuky.

„Pane učiteli, jsme z vedení studentské rady a přišli jsme zadat Cupidův test v rámci dobročinného fundraiseru. Mělo by to trvat maximálně deset minut.“ To říká holka, ve které poznám Samovu přítelkyni z jídelny. Podá učiteli papírek. „Tohle je ze sekretariátu. Je to na novou hospodářskou stodolu?“

Pan učitel Mesa se na papírek skoro nepodívá, jen je mávnutím pozve dovnitř.

„To zní dobře,“ přitaká. „Psali nám o tom v mailu.“

Samova holka má upřímný, pěkný úsměv, a přestože jsem z nich u oběda nechtěla mít radost, nešlo to. Vlastně vypadal v pohodě, i když občas trochu roztěkaně. Nejspíš byl prostě unavený a měl hlad, ale když se na něj dívala, usmíval se – i když mu ten úsměv nedosáhl až k očím – a smál se jejím vtipům... doufám, že je šťastný.

Ona se teď postaví před třídu, tleskne a spustí:

„Super. Pokud jste o tom ještě neslyšeli, tohle je Cupidův test. Aby to fungovalo, všichni musejí vyplnit osob-

nostní test, i kdybyste za výsledky nechtěli platit. Uděláte si ho online a dneska po škole se budete moct přihlásit pomocí speciálního kódu, který dostanete, pokud si koupíte přístup k personalizovaným výsledkům. Cupidův algoritmus vám na základě odpovědí na otázky vybere nejvhodnější protějšek z celý školy.“

Odmlčí se a zvedne obočí. Kluk s vozíkem nám začne rozdávat školní iPady. „A *správně* bych vám měla říct, že Cupidův test je jen taková sranda a pomůže vám najít někoho, s kým si budete rozumět jako kamarádi.“ V úsměvu jí probleskne výzva. „*Nicméně*... nijak neovlivníme, jak s těma informacema naložíte, pokud vám vyjde shoda s někým, kdo vám padne do oka. Nezapomeňte, podzimní ples je tu co nevidět, a pokud ještě nemáte doprovod, třeba by to mohla být příležitost, jak zjistit, s kým si ho nejvíc užijete!“

Pan učitel Mesa za katedrou cosi nesouhlasně zamručí, ale Samova holka pokračuje.

„Takže to teď vyplňte a odpoledne se nezapomeňte přihlásit a zaplatit deset dolarů, abyste zjistili, koho vám vybral Cupid. Všechno to jde na novou stodolu, takže na dobrý účely. Jo a nezapomeňte tam nakonec dopsat svůj osobní login. Budete ho potřebovat, abyste se dostali k výsledkům.“

Kolem sebe slyším, jak všichni ostatní ťuknutím zahájí test a bez rozmyšlení znají odpovědi na otázky. Nejspíš vidí otázku: *Jste ranní ptáče, nebo spíš noční sova?* a okamžitě jim naskočí odpověď. Neprobírají se svými posledními dvěma školními identitami – v jedné z nich jsem chodila ráno běhat a ve druhé jsem pozdě do noci hrála deskovky – a necítí rozpolcenost mezi tím, co z toho bylo jejich opravdové já.

A to je ještě jedna z těch snazších. Je tam spousta výroků, kde mám zaškrtnout, jestli *rozhodně souhlasím*, *něco mezi*, nebo *rozhodně nesouhlasím* s tím, že si *cením přátelství víc než navenek patrného úspěchu*, nebo že *o mně moji blízcí říkají, že jsem laskavý člověk*.

Rozhodně mi nepomáhá, že před třídou stojí *fakt božská přítelkyně-roztleskávačka* Sama Jordana a upírá na nás takový ten neutrální pohled někoho, kdo je připravený přejít k dalšímu úkolu.

Vlastně se ani nedívá přímo na mě, a stejně cítím, jak mi rudnou tváře. Protože i když mě nezná, já znám jejího kluka.

Přitom je to hloupost. Očividně mě nepoznal. Pokud můžu soudit z té slepeniny fotek z dětství, které máma po každé vyvěsí, ať bydlíme kdekoli, zas tak jsem se nezměnila: pořád mám kulaté tváře, vlastně jsem celá taková zakulacená, dětské špičky se prostě změnily v pubertální špeky. Pořád jsem až moc bledá (zato ale pihatá) a oči mám odjakživa hnědé. Vlasý jsem si nechala přirozeně nahnědle nazrzle blond (záleží na světle), protože když jsem se tehdy nakrátko zapálila pro divadlo a odbarvila si je na platinovou blond, rychle jsem zjistila, že mě divadlo nebere dost na to, abych přežila takovou fůru návštěv u kadeřníka.

Navenek jsem se držela svého původního nastavení mnohem víc než v duchu.

Ale vážně mě Sam *vůbec* nepoznal? Třeba aspoň podvědomě? Pamatuje si toho dost na to, aby svojí holce pověděl, že existuju?

Jasně že ne. U oběda se díval přímo na mě a vypadlo z něj jen zdvořilé „Prosím uhní, aby si moje očividně mnohem hezčí holka mohla sednout vedle mě“. (To jsem možná trochu zveličila, ale *stejně*.)

Nakonec na otázky v Cupidově testu odpovím hnaná částečně jakýmsi instinktem a částečně paranoií, že budu poslední, kdo tenhle nekomplikovaný osobnostní test vyplňuje. Jako ve snách čím dál rychleji ťukám do tabletu a snažím se potlačit paniku, že se vůbec neznám. Nemám žádné tušení, k ničemu se nepřikláním a *proboha*, proč musí být v každé škole buď naprostá ledárna, nebo – v tomhle případě – horoucí peklo?

Zatoužím, aby mě test nepároval s ostatními studenty a prostě mi jen řekl, kdo jsem, v čem bych byla dobrá a co bych měla dělat ve volném čase. Něco *užitečného*. Ale než stihnu propadnout čírému zoufalství, vzpomenu si, že přesně na tohle se hodlám soustředit v následujících dvou měsících.

Ideální doba na pauzu, abych si na sebe posvítila a zjistila, kdo jsem, co chci dělat a čím se chci stát. Bůh ví, že jsem si vyzkoušela tolik činností a „verzí“ sebe sama, že bych měla mít víc než dostačující vzorek. Prostě si jen potřebuju něco vypíchnout, zredukovat svou existenci na samou dřeň, abych ji mohla v jednom dvou odstavcích shrnout do přihlášky na vysokou i čistě pro sebe.

Možná je dobře, že mě Sam nepoznal. Akorát by mi to překáželo a nemám času nazbyt. Musím na všechno přijít ještě před vysokou.

To, že jsem tu Sama zase potkala, je příjemné narušení vzorců, ujišťuju se, ale nijak významně je to nemění.

O nic nejde. Je to jen taková šťastná náhoda.

Když odevzdám svůj tablet a zeptám se, jestli si můžu odskočit, pan učitel Mesa si mě prohlédne. Nejsem si jistá,

proč nás učitelé vždycky podezírají, že jdeme na záchod dělat nepravosti, a ne prostě, já nevím, čurat, ale vidím, jak si to rozmyšlí a snaží se rozhodnout, jestli si nejdu dát cigu nebo počmárat kabinky nebo tak něco.

Pustí mě, díkybohu. Čurat se mi sice nechce, ale když se trochu opláchnu a na minutku si protáhnu nohy, třeba setřesu tu lehkou paniku, kterou ve mně test vyvolal.

Jako ve snu projdu dvěma chodbami a teprve pak mi dojde, že vůbec nemám tucha, kde tady jsou záchody. Znalost vzorců mi napovídá, že budou na konci bloku tříd, ale nevidím žádné cedule a ani neslyším splachování a nikde žádné automaty na vodu, které by mě navedly.

Už už se chci otočit na patě a vrátit se do třídy, než se ztratím úplně, když se najednou vedle mě otevřou dveře a já musím uskočit z cesty, aby to do mě někdo nenapral. Dotyčný si toho zřejmě všiml, protože se ke mně vrhne – aby mě chytil? Aby se omluvil? –, ale akorát to tím ještě zhorší.

Skončíme v chumlu, jaký mívá za následek víc naražených loktů a potenciálních modřin, než kdybychom prostě zůstali stát, ale oba se zběsile snažíme vymotat, jako kreslené postavičky slepené kusem žvýkačky. Vládu nad námi převzmou fyzikální síly, se kterými se ani jeden nemůžeme přít, a asi bychom skončili na zemi, kdyby mě ten kluk pevně nechytil za ramena, a tím nám oběma nevrátil ztracenou rovnováhu. Na lokti mě zastudí jeho sportovní bunda.

„Promiň,“ vydechne. „Bože, nechtěl jsem ti ublížit. Měl jsem se dívat, kam jdu, ale nečekal jsem, že tu někdo...“

Jeho hlas, Samův hlas, protože jasně že je to on, odezní do ztracena a on se na mě podívá skoro stejně jako předtím v jídelně, ale nejsem tak hloupá, abych mu na to sko-

čila podruhé. Je jenom zmatený. Narušuju vzorce a on se snaží přijít na to, co jsem zač, ne kdo jsem.

Nevzpomíná si na mě a to vůbec *nevadí*.

„Hele, tys u oběda seděla u našeho stolu,“ řekne. „Jsi nová, vid’.“

Samův úsměv je kočičí zlato, dokonalý, pokud nevíte, kam se dívat, ale mě neoklame. Poznám mu to na očích. Obezřetnost. Opatrnost.

Zmocní se mě sobecké nutkání – jestlipak bych z něj dokázala vyloudit úsměv, *opravdický* úsměv. Měla bych ho nechat na pokoji, aby se mohl vrátit do svého světa a ke svému životu, a nesnažit se mu házet klacky pod nohy tím, že mu budu připomínat, kdo jsem, kdo jsme byli my dva... a všechno, co se s tím pojilo.

Když jsme se Samem byli *my*, jeho život byl jeden velký zmatek. On sám byl tehdy... nenapadá mě správné slovo. Ale nepřipouští si to plným právem, to všechno. Dokonce i mě. Dokonce i Šnekopolis a náš strom. Pokud mu v uzdravování pomohlo, že to hodil za hlavu – že zapomněl –, kdo jsem já, abych se to snažila zvrátit?

Sam se na mě zmateně dívá a čeká, až mu ta divná nová holka, která už mlčí příliš dlouho, odpoví.

„Jo, ahoj,“ vyhrknu, jakmile se konečně rozhodnu, že *já* mu to připomínat nebudu. „Jenom hledám záchody.“

Přísahala bych, že se mu ve tváři něco změnilo. *Fakt, přísahám*. Strojený úsměv zmizí, teď už se neusmívá vůbec a mžourá na mě, jako by se snažil zaostřit skrz mlhu, a moje rozhodnost je rázem zase fuč.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se. Vyletí to ze mě dřív, než se stihnu zastavit, a nezbyvá mi než tu čirou trapnost zaonačit: „Promiň, já jen že ses odtamtud tak vyřítil, takže jsi nejspíš zrovna uháněl na ošetřovnu nebo tak něco.“

Sam na mě pořád mžourá.

„Neznáme se?“

Ztuhnu. Nejsem si jistá, kam se poděla veškerá moje krev, ale rozhodně ji nemám v rukách ani nohách, protože se najednou promění v kusy ledu.

„Jsem tady nová,“ hlesnu, sevřu ruce v pěst a zase je povolím ve snaze rozproudit krev. „Dneska jsem tu poprvý.“

Nespouští ze mě oči, a když to teď vypadá, že by mě možná *mohl* poznat, z nějakého důvodu zpanikařím.

„A předtím,“ naléhá. „Kdes bydlela? Odkud jsi přišla?“

„Ze Seattlu,“ odpovím. „Byls tam někdy?“

Po tváři mu znovu něco přelétne, ale příliš rychle na to, abych poznala, co to je.

„Vlastně jo. Před pár měsíci jsem se tam byl podívat na Huskye.“

Tentokrát zmateně zamrkám já. „To máš tak rád psy?“

Jeho hlasitý smích mě zaskočí. Okamžitě ho potlačí, aby se nezačal rozléhat stále ještě prázdnou chodbou.

„To je fotbalovej tým.“ Usměje se. Tentokrát to skoro dosáhne až k očím. „Na Washingtonský univerzitě.“

„Takže psy rád nemáš?“ poškádlím ho.

Usmívat se na něj mi dělá dobře.

„Ani ne.“

„Jsi spíš na kočky?“ hádám.

Pořád se nepřestal usmívat. „Spíš na pokojovky, ale ani ty by mi radši neměli svěřovat.“

Měla bych jít. Rozhodně bych touhle dobou měla být zpátky. Pan učitel si už určitě myslí, že vysedávám na záchodě a hraju na telefonu nějakou hru.

Ale jestli Sama vidím naposled... už takhle jsem mu skoro bezostyšně připomněla, kdo jsem. Co na tom, jestli ho popíchnu ještě trochu?

„Takže máš rád fotbal?“

Zní zaskočeně, jako bych ho zahнала do úzkých. „Cože? Proč se na to ptáš?“

Zvednu ruce, jako že se vzdávám. „Já jen žes jel až do Seattlu, abys viděl nějaký tým, a...“ ukážu na jeho bundu... „a očividně hraješ, tak jsem...“

Ovládne se. Vypadá to, že něco v duchu počítá.

„Fotbal mi jde,“ řekne v odpověď. „Choděj se na mě dívat hledači talentů.“

Neříká to ani trochu vychloubačně, ale taky v tom chybí sebemenší špetka nadšení nebo hrdosti nebo... prostě něčeho.

Pronesl to jako nespornou pravdu.

Zašoupu nohama a sklopím k nim oči, abych se nemusela dívat na něj.

„Doufám... doufám, že jsi šťastnej,“ vybreptnu. *Ježíši*, víc zlověstně už by to nešlo? Nepamatuje si na mě. Jsem prostě jen nová holka, co stojí uprostřed chodby a narušila mu den a...

„Totiž...“ Přinutím se mu podívat do obličeje. „Já jen... vypadáš mile. Doufám, že máš i dobrý život.“

Fajn, to jsme se přesunuli od hororu k laciným přáníčkům. Aspoň jsem mu to usnadnila. *Očividně* jsem divná, nemusí se mnou zabývat ani o mně přemýšlet, i když na mě teď dost zírá.

„Vůbec mě neznáš,“ ozve se a zní malilinko naježené, jako by si říkal: *Co je tahle holka zač?* – a vlastně má pravdu.

Pokrčím rameny a v duchu si úlevně vydechnu, že mě podle všeho pouští z hlavy.

Prima. Tak je to nejlepší.

„Potkala jsem spoustu lidí,“ oduším a doufám, že se s tím vysvětlením spokojí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Naše oběžné dráhy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.